

## I all hemlighet

Hon måste sova så hon orkar upp, skoldag imorgon, men kroppen sparkar och stretar emot som en vildhäst som tvingas in i mönster som strider mot dess natur. Huvudet är som det alltid brukar vara, ett främmande vakuum, en mörk rymd utan ledstjärna, och vänder hon blicken inåt i alla fall så ramlar hon över kanten ner i en svart sorg som en ocean utan land i sikte. Upplevelsen är rent fysisk, känns som att rummet vänt sig. Hon faller utan att falla i sömn. Ramlar omkring utan att stöta emot något. Ett ödsligt och outforskat ställe, som en ensam liten astronaut i rymden utan moderskepp. Ensamheten är outhärdlig, som ett straff för att hon blev född. Ett straff hon kanske måste lära sig bära. Hon törs inte prata med någon om detta, så fort hon säger något hon själv tänkt, reagerar andra antingen med förvridet ansikte, höjda ögonbryn i förvåning som hon vore från en annan planet, konstig och knäpp, eller med ett skratt som hon vore en pajas, eller ännu värre, en dum gås och avslutar stundens uppmärksamhet en klapp på axeln som att hon återigen misslyckats med att använda huvudet. Hon kliver upp och hämtar sin dagbok, vill formulera sin undran över saker och ting i hemlighet för hon vet att hon inte vill bli som dem, självtillräckliga i nåt inbillat självklart.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KattenKin med Poeter.se id #33409 innehar upphovsrätten